

Supliment săptăminal al cotidianului curierul national

**POP
&S**

★ pop rock'n sport ★

Nr. 18 ANUL I 1991

**Top '30 al cititorilor
(nu uitati talonul!)
Epitaph - King Crimson
Bourges '91
Flash news
Video, film, tv, radio**

**La multi ani
Bob Dylan!**

BOB DYLAN

● Lumea se pregătește să sărbătorească o jumătate de secol din viața lui Robert Zimmerman, alias Bob Dylan ● O întreagă generație a crescut cu cantecele sale ● „Regele folk-ului” a disprefuit întotdeauna orice ideologie. Poate și pentru această, imaginea sa a rezistat pînă astăzi

Bob Dylan și Joan Baez

Să ne reamintim etapele principale ale vieții lui Bob Dylan

De la Duluth spre... eternitate

- 1941 — În 24 mai se naște la Duluth, Minnesota, Robert Allen Zimmerman, în muzică Bob Dylan.
- 1947 — Familia Zimmerman se mută la Hibbing, tot în Minnesota.
- 1957 — În timpul liceului, viitorul Bob Dylan cântă în diferite grupuri rock: The Golden Chords, The Shadow Blasters, The Satin and Elston Gunn și The Rock Boppers. Înregistrează chiar și un cîntec pentru radioul din Hibbing.
- 1960 — Susține primul spectacol ca soldat la cafeneaua „The 10 o'clock Scholar”.
- 1961 — Bob Dylan ajunge la New York, probabil în ianuarie. Cîntă la cafeneaua „Café Wha” din Greenwich Village. În februarie, scrie „Song To Woody”, un omagiu adus idolului său Woody Guthrie. În aprilie, obține primul său angajament stabil la „Gerdes Folk City”, iar în iunie, prima înregistrare ca profesionist, cîntînd la muzicuță în „Midnight Special” alături de Harry Belafonte. În noiembrie scoate primul său album: „Bob Dylan”.
- 1963 — Pe 12 aprilie susține primul său concert la „New York Town Hall”. Pe 26 iulie participă la festivalul folk de la Newport. La 28 august cîntă în fața celor 400.000 de participanți la marșul asupra Washingtonului, organizat de liderul de culoare Martin Luther King.
- 1966 — Pe 25 iulie, la Woodstock, suferă o fractură foarte gravă într-un accident de motocicletă, care-l va obliga să nu părăsească patul mai multe săptămîni.
- 1968 — Pe 20 ianuarie își face prima oară apariția în public după accident, luînd parte la concertul în amintirea lui Woody Guthrie.
- 1969 — Pe 31 august participă la festivalul de pe insula Wight, în Anglia, unde cîntă în fața a peste 250.000 de persoane.
- 1979 — Se convertește la creștinism, în versiunea fundamentalistă. În 26 noiembrie ține la Tempe, Arizona, prima sa predică publică.
- 1984 — În mai are loc primul său turneu în Italia.
- 1988 — În 20 ianuarie este prezentat de Bruce Springsteen la „Rock'n Roll Hall of Fame”.

Primum la redacție

Recent, pe 26 martie, Bob Dylan a terminat lucrul la cele ce se vor intitula „The Bootleg Series” — Volumes 1—3, 1961—1991. Este vorba de un set de înregistrări care au zăcut pînă nu demult în arhiva renumitului muzician, arhivă rezultată din concerte și înregistrări de studio, vreme de trei decenii. Un set de 58 melodii (vor fi scoase 3 CD-uri, 3 casete, 5 LP-uri), produs de Jeff Rosen, același care a făcut onorurile foarte bine vîndutei retrospective Dylan „Biograph” (1985). Sint cîntece care nu au fost incluse pe discuri la vremea respectivă, cîntece din înregistrări-demonstrații și înregistrări-live, acoperind întreaga carieră a unuia dintre ultimii mîhicani ai folk-rock-ului autentic. Odată cu discursurile se va vinde și o carte de 72 pagini cu fotografii istorice și eseuri despre vremurile de odinioară, de John Bauldine, un însemnat „dylanolog” britanic.

„The Bootleg Series” — Volumes 1—3 au fost în lucru timp de un an și constituie prima parte dintr-o proiectată colecție pe care casa Columbia intenționează s-o editeze, colecție ce va cuprinde exclusiv comori ascunse în enormul stoc de înregis-

Bob Dylan: Pași prin arhivă

trări Dylan. Primele trei volume sînt bine structurate: în cel dintîi este focalizată extraordinara productivitate ca autor, începînd cu ingenioasele lui adaptări și transformări ale folk-ului și blues-ului tradițional de la începutul anilor '60. Apoi, în celelalte, este urmărită odiseea post-protestului lui Dylan prin folk-rock-ul electric, lirismul originilor, retrospectiva country-blues din anii Woodstock, precum și reîntoarcerile la formă de la mijlocul perioadei '70, cu

Un Picasso al folk-ului

Există puține celebrități din lumea muzicii care n-au încercat să spună cîte ceva despre Bob Dylan, despre modul cum acesta i-a influențat sau impresionat. Iată cîteva dintre cele mai cunoscute „ziceri” despre „Big Brother” al rock-ului:

PAUL MC CARTNEY — „Dylan a readus într-un fel poezia în muzică. Lui John Lennon i-a venit chiar ideea de a-și scrie impresiile despre Dylan în cîntecul „You've Got To Hide Your Love Away”. Noi, Beatles-ii, am fost mult influențați de Bob”.

BRUCE SPRINGSTEEN — „Dylan a fost un revoluționar; așa cum Elvis Presley ne-a eliberat trupurile, Bob ne-a eliberat mințile. Are talentul și capacitatea de a cuprinde o lume întreagă într-un „pop song”. A inventat un nou „sound”, a schimbat fața rock'n roll-ului pentru totdeauna”.

LEONARD COHEN — „După mine, Dylan este un Picasso al muzicii. Prin 1979 unii spuneau: «Băiatul acesta e sfîrșit. Nu mai are ce spune». Eu n-am crezut și viața mi-a dat dreptate. În concluzie, nu se poate vorbi despre Dylan cu ușurință. Cînd te aștepti mai puțin, te surprinde cu ceva minunat”.

ERIC CLAPTON — „Ca solist, Dylan e dinamică în stare pură: foarte bun și, de asemenea, foarte cinic. În spectacol nu pare niciodată preocupat, cit de cit, dacă este ascultat sau privit. În asta stă, cred, forța sa extraordinară”.

TOM PETTY — „Dylan e un băiat ca oricare altul, cu diferența că el are ceva de spus. Are o personalitate unică, irepetabilă”.

LUCIO DALLA — „Cînd mi-a căzut în mînă primul disc cu Dylan am avut un șoc. Totul mi se părea nou, curajos. Cred că m-am transformat cînd am ascultat „Blowin' In The Wind”.

„FOREVER YOUNG”

Unul din cele mai frumoase și mai teribile cîntece ale lui Bob Dylan, „A hard rain's gonna fall” a fost scris, conform biografiilor săi mai mult sau mai puțin oficiali, în zilele crizei din Cuba, prin 1962, cînd multora li se părea că lumea se îndreaptă spre un al treilea război mondial. Cîntecul, construit muzical cu puține acorduri, deși o furie dureroasă și nereșemnată, proprie cîntecelor de protest din vremea aceea și care, prin conținut și stil, se apropie de cele pe care astăzi le numim cîntece politice, chiar dacă aceasta nu place autorilor lor. „A hard rain's gonna fall” povestește într-o manieră foarte precisă, aproape didactică, ororile unei lumi în pragul devastării dar, în realitate, grație limbajului foarte modern și prin forța impresionantă a simbolismului și a unei extraordinare puteri vizionare, se ridică deasupra multor altor cîntece contestatere și care erau foarte populare în S.U.A. printre studenții și tinerii intelectuali progresiști ai acelor vremuri. O întrebare aproape firească azi ar fi, ce a rămas din acel Bob Dylan?

Trecînd, în ultimii 30 de ani ai carierei sale, prin crize succesive, diverse contradicții și chiar convertiri de tot felul, Dylan se pregătește azi să-și împlinească cîncizeci de ani perfect egal cu el însuși. Deși nu mai reprezintă chiar un best-seller pe piața discografică internațională, mai este încă incredibil de popular, așa cum a și dovedit-o recent la Wembley Arena din Londra, în fața unui public entuziast format în majoritate din tineri născuți cu cel puțin un deceniu după criza din Cuba.

Asta rămîne deci din acel Dylan care a scris „A Hard Rain's Gonna Fall” convins că trăiește atunci ziua de dinaintea apocalipsei nucleare și care își promitea lui însuși și unei generații întregi „să rămînă drept în picioare pe apa

oceanului înainte de a se scufunda”. Și-a menținut el în vreun fel promisiunea? A reușit el să-și păstreze intactă, alături de extraordinarul său talent de cîntăreț și povestitor, calitatea cea mai dificilă și mai prețioasă a oricărui artist, adică capacitatea de a traversa proprie — contemporaneitate și de a o povesti fără a-i deveni complice? A reușit el să nu rămînă etichetat sau închisat în vreun rol (a fost, pe rînd, acustic, electric, poet, menestrel, rock star, revoluționar, reacționar, creștin, sionist)? Se pare că da! Dar dincolo de toate Dylan a fost și va rămîne un om care vrea să vorbească despre oameni și nu oamenilor.

Calitatea și volumul muncii lui Bob Dylan în cei peste treizeci de ani ai carierei sale sînt impresionante și dau dovada unei capacități creatoare și a unei rigori artistice ieșite din comun. Și care l-au făcut probabil impermeabil la șocurile urcușurilor și ale coborîșurilor inevitabile unei astfel de longevități artistice. Și poate tocmai în această rigoare absolută, în această capacitate de a nu rămîne prizonierul propriului său mit, în absoluta libertate de mișcare, de trădare și de negare, poate fi urmărit firul coerent al parcursului său ca om și artist.

Așa cum se știe, America e considerată țara marilor omologii și în consecință țara care a știut să exalteze individualismul și nu neapărat în sensul negativ, mitul lui „self-made man”. În lumina aceasta nu pare paradoxală afirmația că Bob Dylan nu se putea naște decît în patria lui Woody Guthrie, Howard Hughes, Leny Bruce sau Salinger. Tot așa cum nu întimplător vocile care au știut să povestească cel mai bine această nație, pe cit de iubită, pe atît de urită, sînt cele care au cîntat-o în singurătate, departe de cor.

CRISTINA OROVEANU

„Blood On The Tracks”. Punctul culminant al setului comprimat 12 exemple dramatice care reiau obsesiva temă a războiului, temă ce i-a caracterizat munca de studio la sfîrșitul deceniului 8 și în tot deceniul 9. Așadar, „The Bootleg Series” se deschide cu un semi-autobiografic „Hard Times In New York Town”, datînd din legendarul decembrie 1961, cîntec în-

se pe „The times they are a-changin'” și nouă pe „The freewheelin' Bob Dylan”. Mai mult de jumătate din numărul melodilor (38) sînt compoziții originale, pe care Dylan le-a scris și le-a înregistrat, dar pe care, la vremea respectivă, nu le-a inclus pe albumele lui („I Shall Be Released”, datînd din 1967 — neapărat pe „Basement Tapes”, „Seven Days” și „Blind Willie McTell”, o bijuterie din 1983 — nepublicate pe „Infidels”). Ultima piesă, „Series Of Dreams”, este o fâietură lirică și rimată, care nu a figurat nici ea, pe aclamatul LP „On Mercy” (1989).

Calitatea strălucitoare a muzicii din aceste prime trei volume dă certitudine faptului că cei 30 de ani de carieră ai lui Dylan trebuie revizuiți, cu o mai mare atenție, în lumina istoricele sale colecții de înregistrări. „The Bootleg Series” sînt așteptate cu nerăbdare de fanii lui Bob Dylan, și nu numai de ei, ci și de toți iubitorii de muzică bună.

EDUARD ȚONE

Bob Dylan despre Bob Dylan

Singurul care nu este dispus să-i recunoască lui Bob Dylan rolul de portavoce este chiar Bob Dylan. A făcut puține concesii ziaristilor și a acordat rareori interviuri. Iată cîteva dintre cele mai semnificative răspunsuri ale lui Bob Dylan despre el însuși și muzica sa.

„Eu profet, eu voce a unei generații? Nicidcum. Nu reușesc să pricep funcționarea sistemelor politice, am considerat întotdeauna politica o parte a iluziei generale. Rolul artistului, așa cum spunea Henry Miller, este acela de a transmite lumii deziluzia sa” (1978).

„Nu eu l-am creat pe Bob Dylan: el a existat întotdeauna. Pe cînd eram copil Bob Dylan exista deja. Și exista chiar înainte de a mă naște eu” (1978). „Primul vers aduce inspirație. Apoi, a scrie un cîntec e ca și cum ai călări un taur: dacă crezi cu adevărat în ceea ce faci atunci, n-are importanță cum rămîi în sa” (1978).

„Dacă am influențat mulți cităreți, a fost prin frazare. Dacă vreți să rămîi în amintirea oamenilor trebuie să povestești ceva: nu te poți limita numai la a cînta” (1984).

„Problema nu este ce conținează mai mult: textul sau muzica. Unicul lucru care conținează este momentul în care cînti, ceea ce reușești să transmiți lumii” (1967).

„Cum va fi viitorul meu disc? Nu știu, nu știu nici ce voi face mine. Tot ceea ce am e munca mea: scriu cîntece pe care le cînt pe o scenă sau într-un studiu de înregistrare. Este unica mea certitudine” (1985).

„Un erou e cineva care înțelege foarte bine responsabilitatea ce derivă din libertatea sa de acțiune, de exemplu cineva care nu ezită să se arunce în fața trenului pentru a salva viața celui pe care-l iubeste. Lucrul cel mai eroic pe care știu eu să-l fac este să cînt în fața oamenilor” (1985).

AAZ OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

DEEP PURPLE. Vor beneficia de o pagină, conform sugestilor primite până în prezent, așa că ne vom opri acum la varianta schematică din revista austriacă „Hot Metal“ (una dintre sursele noastre pentru realizarea serialului). S-au format inițial în 1967 cu numele de Roundabout din care făceau parte Jon Lord (keyboards), Ritchie Blackmore (chitară), Rod Evans (vocal), Nick Simper (bas), Ian Paice (Tobe). Un an mai târziu, schimbarea numelui în Deep Purple a produs și schimbarea norocului. Albumul de debut din 1968, „Shades Of Deep Purple“ n-a avut succes acasă în Marea Britanie (au fost fluierați la festivalul de la Reading!) dar a prins în Statele Unite. Așa că au susținut un turneu american pentru al doilea L.P., „The Book Of Taliesyn“ (1969) după care au revenit în Anglia unde au înregistrat în același an al treilea disc, „Deep Purple“. Simper și Evans au fost înlocuiți de Roger Glover la bas și solistul vocal Ian Gillan. S-a născut astfel componența „clasică“ a grupului. Primul album din 1970, „Concerto For Group And Orchestra“ a trecut aproape neobservat, al doilea însă, „Deep Purple In Rock“ a devenit rapid cel mai prețuit disc al metaliștilor, numărându-se și azi printre primele 10 din istoria genului. În 1971 „Firefall“ și „Machine Head“ au ajuns la 3 mi-

lioane de exemplare vândute. Turneul din 1972 a dus la „Made In Japan“ dar „Who Do We Think We Are?“ a dus la o se-

rie de plecări. Gillan și Glover au fost înlocuiți de Coverdale și Glenn Hughes în 1973. Alte două L.P.-uri, „Burn“ și „Stormbringer“ în 1974 după care Blackmore s-a hotărât să formeze grupul Rainbow iar Tommy Bolin i-a ținut locul pe „Come Taste The Band“ (1975). Se poate spune că perioada clasică Deep Purple s-a încheiat în 1976 chiar dacă după 8 ani s-au regrupat cu o reușită remarcabilă. Ultimul L.P. editat de RCA în 1990, „Slaves And Masters“.

P.S. vocalistul actual este Joe Lynn Turner iar alături de el se află acum Jon Lord, Roger Glover, Ritchie Blackmore, Ian Paice.

DERRINGER. Grup american condus de chitaristul Rick Derringer care a lucrat înainte cu Johnny Winter, Alice Cooper și mulți alți grei din vremea sa. Format în 1975, suportând numeroase schimbări de componență din care a făcut parte și bateristul Vinnie Appice ajuns ulterior la Black Sabbath. Dintre albume, de reținut „All American Boy“ (1974) pe care figurează și hit-ul „Rock N'Roll Hoochie Koo“, „Spring Fever“ (1975), „Guitars And Women“ (1979) și „Face To Face“ (1980).

DEF LEPPARD. Format în 1977 la Sheffield (Anglia). Componența la ultimul album era Joe Elliott (vocal), Phil Collen (chitară), Steve Clark (chitară, decedat în acest an), Rick Savage (bas) și Rick Allen (tobe). Cu propria casă de discuri, Bludgeon Riffola au scos un EP, „Getcha Rocks Off“ după care a urmat contractul cu Phono-

Joe Elliott

Death Angel

gram. L.P. de debut a apărut în 1980, „On Through The Night“ conținând și două piese de top, „Hello America“ și „Wasted“. În 1981 a apărut „High N Dry“. În 1983 a venit în trupă Phil Collen (de la Girl) înlocuindu-l pe Pete Willis. În același an a apărut „Pyromania“. După un an Rick Allen și-a pierdut brațul stâng, dar nu și tobele iar albumul nou a ieșit abia în 1987, „Hysteria“. Mai toate cîntecele au ajuns în topuri și datorită unui turneu care a durat 18 luni! Se poate vorbi de un „pop metal“ eficient și plăcut, cantabil și vandabil. Acum, după o nouă tragedie, apariția unui alt L.P. întârzie. Despre problemele actuale ale celor de la Def Leppard vom mai avea ocazia să scriem, numele lor figurind constant în revistele de specialitate.

Urmează: Destruction, Diamond Head, Dictators, Die Kreuzen, Dio, Dogs D'Amour, Dokken, Dread Zeppelin.

Repetăm invitația către suporterii genurilor de care se ocupă acest mic dicționar de a ne semnala numele care s-au omis și pe cele care merită portrete dezvoltate. Dacă dețineți alte surse care ne-ar fi de folos, nu vă jenați să ne ajutați. Orice colaborare este binevenită și folositoare!

A. P.

Multă vreme nimeni nu i-a cunoscut numele, dar, cîntate de către alții, discurile sale se bucurau de un succes colosal. La 56 de ani, Quincy Jones posedă cel mai amestor palmares din istoria rockului. O sută de discuri de aur și 19 Oscaruri i-au consacrat deja talentul. Frank Sinatra, Donna Summer, Michael Jackson, Billy Preston, Lionel Hampton, Sarah Vaughan, Sammy Davis Jr., Diana Ross, Paul Simon, Ray Charles... De la gigantul jazzului la stelele funkului — toți au venit la el pentru a-i încredința producerea, aranjamentele sau compozițiile albumelor lor. „Thriller“ — discul produs pentru Michael Jackson — rămîne cel mai mare succes din istoria muzicii, cu 48 de milioane de exemplare vândute. Succesele sale îi conferă o asemenea putere încît puține staruri îndrăznesc să nu răspundă atunci cînd Quincy Jones le convoacă. Ele au fost toate prezente cînd a înregistrat „We are the world“ pentru Etiopia. Au revenit pentru „Black on the block“, noul său album: Barry White, Al Jarreau, Ray Charles, Ella Fitzgerald, George Benson, Dizzy Gillespie, Herbie Hancock, veneau să-l omagieze pe Pygmalionul lor. Dar aceste triumfuri nu-l iau mîntiile acestui complex artist. După cum îi spune, cu o undă de fatalism, lui Dany Jucaud: „La a treia stradă de aici sînt un nimeni. Doar un simplu negru; eventual“.

— Sînteți considerat inventatorul lui Michael Jackson.
— Să spunem că l-am ajutat. Înainte de a lucra cu mine, Michael înregistrase deja 6 albume ca solist și vreo 12 cu frații săi. A-l face să creeze ceva nou era o adevărată încercare. Pentru

sîrșitul piesei „The Lady In My Life“ i-am cerut să fie foarte agresiv și senzual. Cum este o fire timidă, a fost vădit încurcat. Mi-a spus: „O.K., în cerc doar o singură dată dar trage cortina pentru că nu vreau să mă vadă inginerul de sunet.“ Cunoșteți rezultatul?
— Michael Jackson, Sinatra, Streisand: sînteți producătorul stelelor de primă mîri-me. Dar în privința dvs. ca artist, cine vă sînt maeștrii?
— Ray Charles. El este cel care m-a învățat subtilitățile or-

trebuie totdeauna să lași puțin loc pentru ca Dumnezeu să poată intra.
— Sînteți, astăzi, miliardar. Bani și confortul nuucid creația?
— Oh, nu! Nimeni n-a reușit pînă acum să facă să iasă o notă dintr-un pian cu o bancnotă de 100 de dolari.
— Muzica neagră a invadat planeta. De ce?
— Pentru că s-a născut în biserică. Biserica a fost, totdeauna, singurul loc în care negrii puteau să se exprime

Lui Michael îi trebuie 2-3 luni de repetiții înainte de înregistrări. Cu Sinatra, repet 10 cîntece în două ore. Prima priză este întotdeauna cea mai bună. Dacă orchestra nu este în formă, el o lasă în urmă. Important este să reușești să captezi „feelingul“.
— Este adevărat că Ray Charles v-a învățat să citești muzica în Braille?
— Da. Ray este fratele meu de suflet. Prietenul meu din totdeauna. Ne-am cunoscut cînd eu aveam 14 ani iar el

— Ați fost mereu, alături de Martin Luther King, un apărător al drepturilor omului. Astăzi, în 1990, vi se mai întimplă să suferiți din cauza rasismului la Hollywood?
— La a treia stradă de aici, nimeni nu mă mai cunoaște. Dacă e vreo razie, sînt reținut ca orice negru pînă cînd se descoperă cine sînt: „O! Scuzați-mă, d-le Jones!“ Era să fiu doborît în propria-mi esă de către agenții de securitate plătiți de mine care au fost chemați din cauza unei spargerii. Cînd am deschis ușa, m-au confundat cu rufăcătorul. Imediat am auzit declicul armelor. Ești identificat în primul rînd ca negru. Pentru mine cel mai cumplit lucru din lume este să aud: „Nu sînteți ca ceilalți!“ Asta mă paralizează.

— Credeți că, în calitatea dvs. de artist, aveți o responsabilitate în societate?

— Categorie. Am fost totdeauna preocupat de ceea ce se petrece în lume. Am crescut în cartierele cele mai sărace din Chicago. I-am frecventat pe vagabonzi, pe gangsteri. Știu ce înseamnă să hoinărești zile întregi cu burta goală, fără țintă, fără adăpost. Am avut marea șansă de a reuși în muzică. N-a lipsit mult să devin și eu traficant de droguri. Cînd trăiești cu adevărat în mizerie, citeodată nu ai de ales. N-am uitat acei ani. Sînt amintiri care mă împiedică adesea să dorm noaptea. Cum se spune în „We are the world“: „Dacă vrei ca lumea să devină mai bună, începe prin a te privi pe tine însuși și a încerca să te schimbi“.

Traducerea și adaptarea SIMONA MICULESCU

Quincy Jones — împăratul varietetului american

chestratiei. Îi datorez mult și Nadiei Boulanger, marea doamnă a muzicii. Ea m-a învățat armonia și contrapunctul. Ea este cea care mi-a spus, într-o bună zi, că nu există libertate în muzică fără o totală disciplină. Ca și muzician de jazz, mi-a trebuit timp pentru a înțelege cită dreptate avea. Ray Charles, Count Basie, Duke Ellington, Dizzy Gillespie — cînd eram tînăr am învățat să tac și să-i ascult. Aceasta e cea mai bună școală. Mi-ar face mare plăcere să transmit tinerelor generații spiritul și bucuria lor de a trăi.
— Muzica se învață sau te naști cu ea?
— Este un har. Inspirația vine de undeva de sus. Într-un studio de înregistrare

liber. Cîntecele lor ne emoționează pînă în adîncul inimii, atingînd tot ce e mai sensibil în noi. De fapt, rock-and-roll-ul nu e nimic altceva decît muzică neagră. Muzica neagră este speranțoul lumii întregi. Nimeni nu-i poate rezista.
— Există vreun artist al cărui producător regretați că n-ați fost?
— Marvin Gaye. S-a vorbit foarte mult despre el.
— Care este cel mai dificil dintre starurile care vă înconjoară?
— Donna Summer. Este imposibilă!
— Există vreo diferență între a produce M. Jackson și a produce Sinatra?
— E o chestiune de timp.

16. Am trecut prin viața împreună. Am cunoscut și mizeria și gloria. Am împărțit a-celeși visuri. Aceasta nu se uită. Ne facem mereu cadouri. De Crăciun el mi-a trimis fripturi iar eu mandarine!
— Cu excepția lui Aznavour și a lui Piaf cîntecul francez nu călătorește. Cum vă aplicați acest lucru?
— Să spunem că Europa posedă secretul melodiei în timp ce America a descoperit sensul ritmului. Franța a fost totdeauna pentru mine o mare sursă de inspirație. Trebuie să vă mărturisesc că am avut totdeauna o mare slăbiciune pentru Henri Salvador. E un om genial, un muzician complet care și-a devansat totdeauna epoca.

răspundem dacă sintem în stare

GABRIELA TĂNASE (str. Dumitru Marinescu nr. 32, bl. M, sc. G, ap. 92, 8700 Constanța). Cei care dețin informații și fotografiile despre Oana Sirbu sint rugați să scrie la adresa menționată. Vasiliu Paul din Piatra Neamț, cel căruia i-am răspuns în numărul 14, este rugat și el să-i scrie Gabrielei.

POPA ALEXANDRU (Timișoara). Incurajările unui coleg de generație pică foarte bine într-un moment de cumpănă. Dacă aș fi convins că mai sint 1000 de cititori ca tine, dispuși să facă un efort financiar pentru a susține revista, n-aș mai avea nici o îndoială asupra existenței în viitor. Biografiile complete, o sugestie bună, de urmat. Cornel Rusan mi-a lăsat un material despre giganții blues-ului. Deci vezi ce mică e lumea! Sintetizatoarele interesează într-adevăr un număr mai mic de cititori. Printre sugestiile tale interesante se numără și cea legată de ora difuzării emisiunii de vineri, prin programarea ei o dată pe lună, după-amiaza! Mai ales pentru cei din țară care prind mai greu postul național! Opiniile tale despre celelalte emisiuni nu le comentez dintr-un motiv simplu de intuiție: orice părere expusă în această rubrică este supusă atacului celor care numai asta așteaptă iar eu consider că mulți nu merită reclama pe care le-o facem. Chiar dacă plimbă în disperare „vacă în jinsi” în loc s-o pună la dispoziția populației! Le-am oferit tuturor spațiu pentru replici aici și nu în altă parte, dar nu-i de mirare că n-au înțeles gestul așa că am hotărât să nu mai revenim la subiect (spun asta și în numele colegilor de aici) decât în situații de forță majoră. Titlurile cerute de pe albumul „Head Games” din 1979 al grupului Foreigner: Dirty White Boy, Love On The Telephone, Women, I'll Get Even With You, Seventeen, Head Games, The Modern Day, Blinded By Science, Do What You Like, Rev On The Red Line. Dublul L.P. „Jesus Christ Superstar” îl las pentru altă dată din motive ale economiei de spațiu. Vei primi numerele 8 și 10 acasă cu precizarea că faci parte dintre ultimii care beneficiază de gestul amabil al redacției, având în vedere noile prețuri ale timbrelor. Abonează-te și se rezolvă!

CREOLA ZAMFIRACHE, Bd. Muncii nr. 222, bl. M 11, sc. 4, ap. 77, sector 2 București, doarește să întemeieze un Fan Club Michael Jackson și promite să răspundă tuturor celor care-i vor scrie. **ALINA BĂRCĂ** (Brașov). Amuzantă intimplarea prin care ai devenit prietena revistei. Deci noi publicăm o adresă, tu primești scrisori din țară fără să ai habar de ce și fără să fi auzit vreodată de P.R. & S iar acum mă rog... să-l rog pe Lucian Cremeneanu care ți-a scris să nu uite să-și treacă adresa pe plic pentru că n-ai cum să-i răspunzi deși ai face-o cu plăcere! Cine a trimis adresa ta aici te cunoaște destul de bine o dată ce jocul îți place. Bine ai venit! **LUMINIȚA PAVEL** (București, 16 ani, elevă la Liceul Sanitar). Poți trece pe la redacția revistei și vei fi îndrumată către locul în care vei găsi cele 2 numere care-ți lipsesc. Mă bucur că-mi spui să nu renunțăm pe motiv că simbată nu se găsește revista în pasaj dar drama e că sint prea puține în Capitală! Să nu mai citim numele celor care dedică melodii la radio? Dar ei tocmai asta doresc. Ai dreptate, radiofonie, nu e, plicticos este pentru cine n-a cerat nimic și ascultă pur și simplu. Căd ne vedem lămurim și problema articolelor propuse. Dacă ești de

Andrei Partoș

acord!? **GEORGE STOIAN** (Constanța). Criteriile tale ar fi perfect justificate dacă n-aș fi precizat că serialul „A-Z” este inspirat de două publicații, una australiană și cealaltă americană. Bonfire fiind din Germania probabil că n-a intrat în vederile autorilor. Și Blood Feast, Blind Guardian, Brutal Metal puteau figura dar nu te împiedică nimeni să contribui cu date și vom completa dicționarul la final pentru a-l publica în volum. Propui pentru top lucruri mai noi și scrii „Headless Cross” — Black Sabbath!? Am reținut Megadeth și Queensryche pentru clasamentul nostru. Despre fotbal american se va scrie și în viitor. Faptul că ești „tepos” nu mă deranjează. Dar încearcă să fii și constructiv!

ADRIAN DARIUS (Timișoara). Mulțumesc pentru adevăratul „promotion” asigurat revistei pe meleaguri bănățene! Sint speranțe ca difuzarea să meargă mai bine luna viitoare. Amănunte despre culisele discotecilor, cum se naște o discotecă, cheia succesului, cum sint discotecile în alte țări cum își procură un D.J. materialul muzical, cum se obține o autorizație pentru a profesa meseria? O parte dintre întrebările tale vor ajunge la colegul meu Dan Diaconescu. La celelalte vei primi răspuns într-un material (sau mai multe) separat (e). Subiectul propus de tine cere atenție maximă în abordare.

FAUSTO FOBUS (Suceava). Propui 24 de pagini! Ce vis frumos! Hai să sperăm împreună la 16. Știri mai multe din actualitate. Aici ai dreptate. Multe astfel de informații apar în „Curierul național” (rubrica fiind zilnică), dar este evident că ele lipsesc de aici. Aștept materiale actuale dar mai întâi ar trebui să știu titlurile articolelor pe care le pregătești. „La radio toate emisiunile au început să fie bune, mai ales cele realizate de F.S.U., Lenți, B. Stratulă, L. Zamora, S. Velicu, Titus Andrei”. Am respectat textul tău intru totul.

PETRU UMANSCHI (Timișoara). Felicitări pentru numărul 3 al revistei „Rock Info”! Eram avertizat de către Marius Oltean vechi corespondent al rubricilor muzicale, un talentat comentator așa cum demonstrează acest lucru în revista semnalată. **PRICHICI MARIUS**, str. Republicii, bl. H-5, ap. 15, Brăila. Dorește să corespundeze cu oricine despre sporturile mai puțin cunoscute la noi. Totodată ne roagă să ne oprim mai mult asupra acestora în paginile revistei (istoria golfului, fotbalul american ș.a.). **PAUL VASILIU** (Piatra Neamț). Dorința ta de a deveni colaborator al revistei e pe cale de a se îndeplini. Am primit topurile la toate secțiunile (muzică, radio) și le-am repartizat colegilor. Rețin propunerile pentru portretele Seal (a fost), Tanita Tikaram, Patrick Bruel (foarte curind pentru că am avut ocazia să-l cunosc), Johnny Hallyday. Un alt serial de astă-dată cu Elvis Presley nu-i exclus doar să așteptăm, să ajungem la 16 pagini. Dintre actorii recomanți: Marcello Mastroiani, Harrison Ford, Pierre Richard, Ryan O'Neal ș.a. Despre cazul Dănuț Lupu s-a scris în „Sport Star” dar la rugămintea ta voi solicita un rezumat al informațiilor destul de confuze apărute în presă. Mulțumesc pentru melodia oferită în dar!

CLAUDIA GHEORGHE (București). E mai simplu să telefonezi la redacție și apoi să faci o plimbare pentru numărul 9

care-ți lipsește. Poster cu Halloween poate are cineva și mă anunță ca să te anunț! Trupele autohtone vor beneficia de o pagină întregă dar nu-i ușor să aduni datele pe care le ceri iar fotografiile sint drama formațiilor românești. Nu reușim să organizăm un sistem riguros de „aprovizionare” cu astfel de materiale atit de cerute de fani. Piese pe albumul „Presence” din 1978 al grupului Led Zepelin: Achilles Last Stand, For Your Life, Royal Orleans, Nobody's Fault But Mine, Candy Store Rock, Hots On For Nowhere, Tea For One. Celelalte vor urma. N-am înțeles care-i adresa ta cea din interior sau cea de pe plic!? **GENOVEVA BUTNARU** (Iași). Povestea descoperirii P.R. & S-ului este atit de emoționantă încit nu rezist tentației deși am spus că e cazul să trecem la economie și-ți promit că vei primi o parte dintre numerele solicitate. Celelalte imi lipsesc cu desăvârșire. Plata o poți face prin plic dacă nu-i prea complicat. **GHEORGHE FILIP** (Cisnădie). Știrea cu Holly Johnson am văzut-o și eu în „Bravo”. Ar reieși că vine în România pe 29 iunie pentru un concert „Rock in România”, dar sincer să fiu n-am reușit să aflu despre ce e vorba. Singura reclamă venită din străinătate pe care am fost determinat s-o învăț cadru cu cadru este cea cu Boney M. Albumul lui Rod Stewart îl vei auzi în cadrul emisiunii poate chiar săptămâna viitoare. A ajuns deci și epistola cu nr. 5 iar taloanele îți dau dreptul la un premiu. Primul va fi cel muzical, adică melodiile cerute de tine pentru toți cei care ți-au scris pentru FAN CLUB ROXETTE. Propui concursuri la radio cu răspunsul în scris. Just. Nu toată lumea are telefon. Succes la meciurile de fotbal! **MILUTINOVICI YOANA** (București). Îți propun să treci pe la sediul Societății Metronom la care faci dese referiri și astfel vei obține mare parte dintre discurile sau casetele cerute dacă ești în cauză le mai au (Ducu Bertzi, Victor Socaci, Mircea Vintilă trec des pe acolo). Mircea Baniciu a primit scrisoarea. Discuții cu folkistii noștri se pot organiza, firește. Despre Ștefan Hrușcă ai ocazia să afli mai multe chiar acum.

COSTEL RARINCA (Tecuci). Mai multe știri despre Formula 1! Nu fi rău cu noi. Am tot scris și sigur vom reveni. **ANNE MARIE MUSTAȚĂ** (București). Mulțumesc pentru textele Beatles. Iată și adresele Fan-Club propuse de tine pentru alți suporteri: FAN-CLUB des Beatles in France — Club des 4 de Liverpool 43 bis, Bd. Henri IV 75004 Paris; PAUL McCartney — c/o WINGS FAN-CLUB P.O. Box 4 U P LONDON W1A 4 UP/ANGLIA. **NICOLAE CĂTĂLIN COTEȚI** (Iași). La cit de pretentios ești te-aș ruga să-mi scrii numele corect sau deloc! Nu-ți pot trimite acasă discografiile cerute (George Michael, David Bowie, Deep Purple după 1976) dar le vei găsi în revistă curind. **REMUS GHIUZELI**, str. Apusului, nr. 67, bl. 50, ap. 29, București, sector 6, cod 77622. Dorește să corespundeze cu toți fanii grupului Queen. Vom publica adresa revistei, identică cu cea a „Curierului național” și pe pagina 12 nu numai la talonul pentru top. **ȘTEFAN CARAMAN** (Tulcea). Regret că n-am putut confirma primirea celor două scrisori ale tale pe 2 mai. O fac acum cind am și citit materialul despre ASIA cit și articolele publicate de tine în presa locală. La rubrica „Cititorii au cuvintul” ai un loc rezervat într-o ediție viitoare.

Cronica discotecilor

Abia la FLORADI am cunoscut-o pe Madi

În Regie, pe-o cărare, întâlnești la un moment dat o discotecă mare. Eu am dat peste ea, cind era chiar la inaugurare. Era simbată 18 mai, era pe la zece seara, era 20 de lei intrarea însă înăuntru nu mai era nici un loc, liber, la mese, la bar ori în picioare. Uite, în împrejurările astea s-a tăiat panglica imaginară a discotecii FLORADI, situată la parterul cantinei R. 3. Dacă denumirea cantinei n-are nici o legătură cu cantina („R” venind de la „restaurant”), situația se schimbă în cazul discotecii. FLORADI înseamnă Florin și Adi, adică patronul împreună cu asociatul. Florin e student în anul trei și are pină în prezent cinci ingineri ca angajați. Societatea lui cu răspundere limitată nu-i deloc limitată. Dispune de patru mașini, de vreo șase magazine și în curind de o moară. Asigură 11 burse pentru studenții basarabeni, vacanțe gratuite pe litoral și mai trimite pe banii ei la reșcolarizare (universități particulare) economiștii pe care-i are deja în dotare. Deschiderea discotecii a luat o turnură festivă prin organizarea unui fel de concert la care n-au refuzat participarea nici unul din monștrii noștri sacri. Au evoluat pe scena improvizată de la FLORADI: Mircea Baniciu, Ducu Bertzi, Florian Pittis, Mircea Vintilă, Vali Șterian, și parcă tot Ducu Bertzi a avut parte de cele mai multe bis-uri. Prezentarea acestui show a fost asigurată de cine credeți? Păi de cine altcineva decât de Licurici, celebrul student-umorist?! Nu vă mai spun că pe apoi a urmat un concurs de miss (SPRING '91) grozav, sponsorizat destul de consistent de agenția turistică Bravo. Ce importanță mai are cine l-a câștigat cind eu abia acum am cunoscut-o pe Madi (după cum reiese și din titlu) deși o știam de foarte mult timp.

DAN DIACONESCU

Mircea Baniciu

Foto: Dan Atanasiu

King Crimson

EPITAPH

The wall on which
the prophets wrote
is cracking at the scenes
Upon the instruments of death
The sunlight brightly gleams.

Where every man is turn apart
With nightmares
and with dreams
Will no one lay
the laurel wreath
When silence draws
the screams

Confusion will be my epitaph
As I crawl a cracked
and broken path
If we'll make it we can
all sit back and laugh
But I fear tomorrow
I'll be crying
Yes I fear tomorrow
I'll be crying.

Between the iron gates of fate

The seeds of time were sown
And watered
by the deeds of those
Who know and who are
known.

Knowledge is a deadly friend
If no one sets the rules
The fate of all mankind I see
Is in the hands of fools.

Confusion will be my epitaph
As I crawl a cracked
and broken path
If we'll make it we can
all sit back and laugh
But I fear tomorrow
I'll be crying
Yes I fear tomorrow
I'll be crying.

(Text primit de la
Adrian DELIU)

Primăvara la Bourges

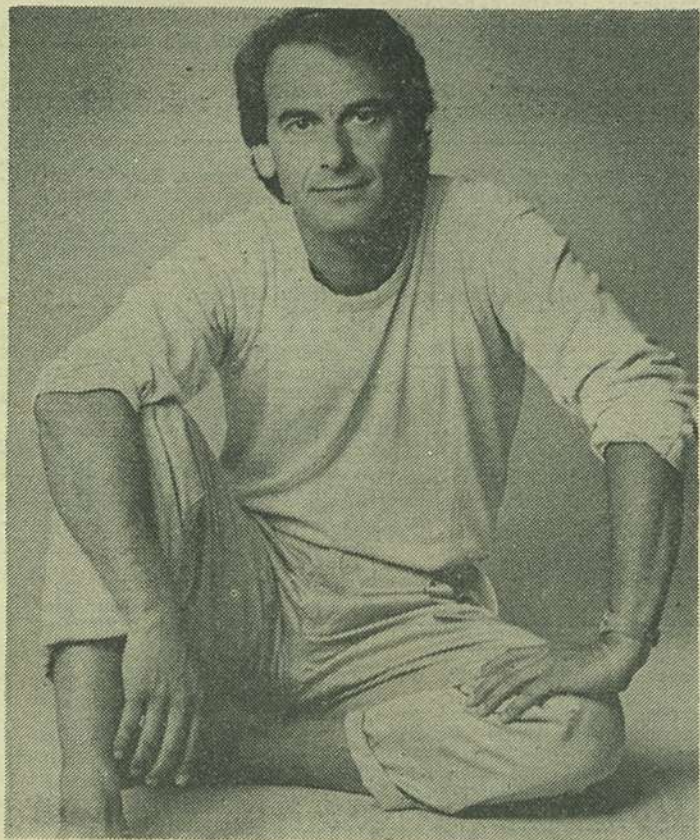

H. F. Thiéfaine

De astă dată relatarea va fi ceva mai scurtă urmînd să fie încheiată în numărul viitor. Vizionînd duminică noaptea emisiunea franceză de la TV 5 — Europe în care se vorbea despre soarta ziaristilor la Festivalul de la Canes, respectînd proporțiile am alunecat pe panta analoizilor pentru că la Bourges programul era următorul: ora 11—12 conferință de presă, concert la prînz, ora 14,00 la „Germinal” dar tot atunci se cînta și afară; ora 16,30 alte spectacole suprapuse; orele 20,30 — uneori 21 o nouă repriză iar după miezul nopții ultimele concerte. Pe la ora 3 se mergea la „Diable Rouge” sau la „Soup Aux Choux” unde se adunau artiști, presa, suporteri și se vorbea despre vinuri și mincare, iar mai rar despre muzică.

În paralel cu festivalul peste tot se derulau așa zisele „hors jeu” dintre care am reținut cele pentru copii, „Maximômes” și „Amuse-gueules” (se făceau machiaje pe față, se picta pe corp de adevărați artiști, cei mici refuzau să se mai spele pe față, imaginile fiind de-a dreptul frumoase). O găselniță în stil „Divertis” (al nostru) mi s-a părut „Agence Tartare” despre care merită să relatez mai pe larg altă dată. Camionul muzical circula toată ziua și „cînta” printr-o serie de sunete emise de roțițe, tobe, vapori ingenios comandate de doi „artiști” sau ingineri, sau ambele. Deși ploua, aceste elemente destinate străzii funcționau iar publicul rezista cu stoicism, aplaudind adesea.

Primul concert, intitulat „Ça va chanter” l-a revenit unui veteran, Michel Fugain. Pe scenă au urcat peste 200 de componenți ai unui cor local de toate vîrstele aplaudat frenetic, după care Fugain și-a început recitalul în două părți (o pauză de 15 minute), cu nenumărate hit-uri cîntate de întreaga asistență cu o medie de vîrstă mai spre 25—30. Prospetimea și simplitatea acestui artist care se află pe scenă de 18 ani te cucerește pe loc. Unele piese ca „Je n'aurais pas le temps” îi erau atribuite pentru că intraseră de-a lungul

Michel Fugain

anilor în repertoriu propriu deși era vorba de „If I Only Had Time” (John Rawles) pe care nici colegii ziaristi nu-l știau. Cîntece tradiționale, ritmuri sud-americane (foarte iubite de francezi) piese moderne erau susținute de cor realizînd o atmosferă de familie, se cînta relaxat, fără efort. Periodic se aprindeau brichetele la melodiile de suflet (aveam să aflăm că asta se întîmplă la oricare artist mai cunoscut și de regulă la cîntece lente) iar pompierii, deși erau prezenți nu obiectau! La aproape 50 de ani, Fugain are o filozofie a vieții cit se poate de clară: visează să renunsească 5 000 de coriști din toată Europa la Sain-Jean în 1993. Un proiect uriaș pentru care a făcut acum un prim test. Acest Cor-Europa va avea reprezentanți din fiecare țară și melodii compuse de valorile de pretutindeni.

UB 40 au concertat la Pavillon marți 30 aprilie în fața unei săli arhipline. S-a dansat permanent deși în Franța grupul a fost descoperit de marele public abia acum 2 ani. N-a lipsit nici un hit pe care-l știam, n-a fost nimic inedit dar a sunat perfect, o adevărată mașină reggae. Un gen parcă mai spectaculos pe video-clipuri sau pe disc decît „live”. Cei 10 muzicieni din Birmingham conduși de frații Cambell au demonstrat că rezistența lor în topuri nu-i întîmplătoare. Toți cîntă și vocal, pachetul de suflători sună ca pe disc. Cu maximă sinceritate trebuie să recunosc că în cantitate mare, fără elemente vizuale deosebite reggae-ul tinde spre monotonie (și mă consider fan al ritmurilor jamaicane).

Tot marți a avut loc spectacolul susținut de ugandezul Geoffrey Oryema și camerunezul Manu Dibango (cunoscut și dansatorilor de la noi). Ambii trăiesc în Franța. Primul a cîntat singur în timp ce al doilea a venit pe scenă cu 17 muzicieni. „World Music” de supercalitate. N-a lipsit „Soul Makossa” primul hit mondial pentru valorosul saxofonist.

ANDREI PARTOȘ
(va urma)

ERIC CLAPTON

Episodul cu Blind Faith

Episodul cu Blind Faith îl consider că nici măcar nu merită să fie pomenit. Ne lipsea atît un țel cit și faptul că nu puteam să ne înțelegem între noi. Se părea că tuturor le era îndeajuns să câștige bani mulți, iar acest lucru nu era în regulă. Curînd am început să caut o alternativă și cînd au apărut Delaney & Bonnie mi s-a părut că au venit Dumnezeii pe pămînt. Delaney m-a obligat să cînt din voce ceea ce nu-mi era, deloc pe plac fiindcă eu consider că am o voce slabă din cauză că am o diafragmă redusă. Întotdeauna mă concentram pe chitară, ceea ce de fapt era fără sens, pentru că este mult mai bine să se facă un balans între cîntatul la chitară și voce. Cînd am plecat cu Delaney & Bonnie în turneu, m-a obligat să cînt părțile vocale ale pieselor, iar Delaney m-a obligat să și compun. În multe numere m-a ajutat și el, încît consider că a contribuit cu cel puțin 50% la părțile vocale. Însă faptul cel mai important este că am căpătat încredere în mine, iar la sfîrșitul turneului eram gata pentru înregistrarea unui album solo. La întoarcerea din turneu am și înregistrat acel disc („Eric Clapton”) și eram convins că într-adevăr este un lucru bine făcut. Eram mulțumit și de vocea mea, chiar dacă tot timpul îl imitam pe Delaney. Era, în orice caz, un progres după Blind Faith, după care rămăsesem cu mari complexe în comparație cu Steve Winwood, pe care îl consider și acum unul dintre cei mai mari cîntăreți ai Angliei.

Între timp acest disc solo a produs multe tensiuni în formație, lucru de altfel greu de evitat. Îeșeam pe scenă, cîntam o compoziție de-a sa în fața celorlalți și atunci publicul scanda: „Îl vrem pe Clapton”. Toate acestea mă făceau să mă simt ca acela care năruiește unitatea grupului, dar Delaney insistă ca eu să fiu prezent, știînd că popularitatea mea contribuie la prosperitatea întregii formații.

Pînă la urmă m-am săturat și am hotărît să mă întorc acasă, neștiînd nici eu ce este de făcut în continuare. În curînd au venit cu mine Jim Gordon, bateristul, Carl Radle, bassistul și claviaturistul Bobby Whitlock. Primii doi cîntau cu Delaney, iar atunci cînd au cerut un salariu mai mare el i-a dat pur și simplu afară. Am format un grup al meu, pe care l-am numit Derek and Dominos. Am cîntat în Anglia sub acest nume care la început tuturor le era necunoscut, dar pînă la urmă s-a aflat cine se ascunde în spatele lui. În timpul unui concert în America, cu Derek and The Dominos, a avut loc un lucru într-adevăr mareț: cunoștința cu Duane Allman. După un concert al trupei „Allman Brothers Band” în care am ascultat „Hey Jude”, am făcut cunoștință cu Allman. Ne-am simțit atrași unul de celălalt, iar rezultatul logic a fost un nou disc. Din această colaborare a rezultat „Layla”, o piesă care apare doar o dată în viață.

La întoarcerea în Anglia, am căzut în cea mai mare criză din viața mea, mai ales din cauza drogului. Toți din formație erau deja bine atinși de drog și nu putea avea loc un contact normal între noi. Am înnebunit cu toții, iar în cele din urmă grupul s-a topit pur și simplu. M-am închis atunci în casă, împreună cu prietena mea, de unde n-am mai ieșit doi ani de zile. Au fost timpuri groaznice. Mi-aduc aminte că ascultam la nesfîrșit casetofonul. În cele din urmă, cînd această stare a cedat, am simțit că în conștiința mea se află multe lucruri noi, pe care vreau să le relatez, că mă așteaptă multă muzică, așa ca un fel de luptă în care trebuie să

intru dacă vreau să supraviețuiesc. Pe atunci încă nu-mi era frică de moarte. Cînd Jimi Hendrix a murit, am plîns o zi întreagă, simțînd că m-a lăsat singur în urma lui. Pe măsură ce îmbătrîneam, moartea devenea tot mai reală.

Rezultatul intenției mele că după toate cele ce s-au întîmplat să fiu din nou curat este albumul „461 Ocean Boulevard”. În el sînt cîteva piese pe care am dorit să le cînt încă din copilărie, ca „Steady Rollin Man” și altele. De asemenea, un prieten mi-a adus discul „Burnin” al lui Bob Marley, un muzician din Jamaica, foarte cunoscut încă de pe atunci. Mi-a plăcut piesa lui „I Shot The Sheriff”, piesă pe care am înregistrat-o pe bandă și pe care am introdus-o apoi în album, chiar dacă o plănuiam pe un single. Cînd albumul a devenit un hit, în mare măsură și datorită aceluși cîntec, mă simțeam prost față de Bob Marley. Dar, mai tirziu, cînd mă aflam în Jamaica, am aflat că toți membrii grupului și mai ales Bob, mi-erău recunoscători pen-

tru ceea ce am făcut, deoarece am aruncat mai multă lumină asupra cîntecelor lor.

După cum am mai spus, pe atunci eram cu totul „curat” față de drog, dar din nefericire, am început să beau ca un nebun, consumam zilnic cîte două sticle de băuturi alcoolice tari, orice îmi cădea în mînă.

În formația mea de atunci „Tusla”, a apărut din nou tensiunea, drept pentru care l-am gonit pe toți în cele din urmă, de fapt nu l-am gonit, ci pur și simplu l-am concediat, înștiințîndu-l telefonic de acest lucru. În acest fel am fost cînos mai ales față de Carl Radle, care îmi adusese benzile, cum a fost și aceea cu Marley, benzii care m-au determinat să înregistrez albumul. Carl a murit curînd, se pare că datorită drogurilor, dar mare parte din răspundere o port eu. Cu aceste mustrări de conștiință trăiesc încă și astăzi.

M-am întors în Anglia, hotărît să întemeiez o nouă formație, compusă mai ales din englezi. Eram sătul de nebunii de americani, cărora li se părea că a cînta cu un gentleman britanic era o adevărată plăcere. A trebuit să mă împac cu faptul că acei domni nu știau chiar oric.

Printre altele nu știau să cînte blues. A ieșit însă bine, iar pînă la urmă am realizat că există și alte armonii și alte tonuri mai noi. Totuși, am continuat să beau și să fac tot felul de prostii. Se pare că am fost amestecat și într-o afacere destul de rușinoasă cînd am dat sprijinul meu unui membru al parlamentului care susținea cele mai joșnice concepții rasiste. Am dat un fel de declarație în acest sens, cînd eram complet beat, de altfel o stare în care eram fără încetare. Era interesant un lucru și anume că numai în

astfel de momente eram în stare să cînt, ca și cum aș fi avut un fel de pilot automat. În timpul concertelor cîntam fără probleme, cu toate că din cînd în cînd trebuia să cobor pe scenă să beau o cafea, sau să primesc o doză de oxigen. Nu am putut să încetez cu băutura pînă cînd nu am ajuns la concluzia că această stare de lucruri mă duce la nebunie. Cred că principala motiv al înclinației mele spre droguri și băutură (alcool) era faptul că puneam foarte mult suflet în tot ceea ce făceam. Aceasta îmi ajută cînd trebuia să creez, să lucrez, dar în anumite situații mă și distrugea mental și fizic. Aceste procese sînt proprii artiștilor, care cînd simt deplasări ale poziției care ar fi trebuit să fie creativă, fug în acel moment din realitate, iar drogurile și alcoolul sînt un mijloc pentru această evadare. În acel moment omul nu se poate lupta cu potențialul său creator, deoarece ar însemna să se carcezeze pe sine însuși, iar acest lucru este întotdeauna dureros. El nu pricepe ce se întîmplă și nici cum trebuie direcționate impulsurile creativității și de obicei se lasă în voia drogurilor și alcoolului.

Bandul meu englez a suferit noi schimbări prin aducerea unei secții ritmice americane. Ne pregăteam pentru înregistrarea albumului „Money and Cigarettes”. Trebuie să spun că cei ce cîntau atunci cu mine și-au adus o mare contribuție pentru ca să-mi clarific o serie întreagă de lucruri în legătură cu mine însumi. Lor nu le eram necesar pentru a cînta, erau în stare să cînte foarte bine și fără direcțiile mele. După toate acestea am simțit că am devenit un om nou, ceea ce de fapt și eram. Cred că acest lucru este observabil și pe disc.

De aceste vremuri este legată și ieșirea mea la concertul de binefacere, organizat pentru stringerea de fonduri, pentru lupta împotriva distrofiei progresive, de care s-a îmbolnăvit Rony Lane, membrul fostei formații „Small Faces”. Ieșirile de acest gen sînt ca niște spectacole de circ, chiar dacă nu se întîmplă totdeauna așa. Concret, a fost necesar ca Rony să trăiască o tragedie pentru ca noi toți să fim în stare să ne stringem. Pentru acest gen de spectacole, întotdeauna este nevoie de un motiv care să înlăture bariera fiecărui ego propriu. Dacă cineva ar fi făcut un astfel de concert, numai de dragul concertului, ar fi fost un adevărat cosmar, nu ar fi existat nici un motiv care să oprească explozia unor personalități.

În ceea ce privește ultimul disc „Behind The Sun”, am spus că el va fi mai bun decît cele de pînă acum și cred că am avut dreptate. Mi-a plăcut să lucrez cu Phil Collins, chiar dacă șeful de la Warner Bros, cînd au auzit ce am înregistrat, au fost nemulțumiți, spunînd că nu este destul material comercial. Bineînțeles că aveam dreptate. Ne-au trimis cîteva piese ale lui Jerry Williams care erau într-adevăr fenomenale. Imediat am compus melodii noi și totul a ieșit superb. Jerry era fenomenal, aș vrea ca în viitor să lucrez cu el mai mult. Despre muzica actuală, cel mai mult mă impresionează Prince. Eram la Montreal într-un turneu cu Roger Waters (ex Pink Floyd) cînd a avut loc premiera „Ploii Purpurii” „Purple Rain”. Drept să spun, eram plictisit de seriozitatea lui Waters, mai ales în ceea ce privește show-ul lui. M-am dus la cinematograful să văd filmul cu Prince, îndeosebi pentru că îmi plăceau discurile lui. Cînd s-a terminat filmul, am simțit că în muzica pop se va întîmpla ceva, că deja se întîmplă ceva de acum. Aceasta mi-a dat multe speranțe în legătură cu viitorul muzicii.

LIVIU ZAMORA